

Skovdyrkning". Der er ingen Tvivl om, at enten det Ene eller det Andet skal stæe. Nu mener man, at Fritagelsen skulde findes i det Efterfølgende af Paragraphen, men det vilde være en besynderlig Lovaffattelse, om den første Deel af Paragraphen gav et absolut Paalæg, som den sidste Deel gav en fuldstændig Fritagelse for, naar der ikke var særlig Grund til denne Fritagelse. Dette er imidlertid heller ikke Tilfældet, thi den sidste Deel af Paragraphen siger: „3 Vedtægten optages ligeledes“ — det er altsaa foruden det om Skovplantningen — „de fornødne Bestemmelser om den foreløbige Behandling“ — den endelige Behandling er altsaa Skovplantningen — „af de Arealer, der ikke strax kunne anvendes paa en af de nævnte to Maader“. Der er kun to Maader, hvorpaa disse Arealer endelig skulle anvendes; det er enten til Skovplantning eller til Vortforpagtning, og derved kan Indenrigsministeren ikke gjøre nogen Afvigelse, uden at overtræde Loven; thi det er et absolut Bud. Nu kommer den eneste Afvigelse, der findes, men den rammer kun Smaabele. Det hedder nemlig fremdeles: „Hvor dertil findes Anledning“ — altsaa naar der ingen Anledning findes, kan det endda slet ikke stæe — „kan det endelig i Vedtægten fastsættes, at enkelte Dele“ — altsaa kun enkelte Dele — „af Udmarksjorderne skulle forbeholdes til fælles Steenbrydning, Leer- og Sandgravning for Sognet eller andet lignende Brug“. Det skal altsaa være en saadan Brug, der kun angaaer enkelte Dele og Smaabele. Følgelig paabyder denne Paragraph Indenrigsministeren at tvinge Landsfognene paa Bornholm til at plante Skove, forsaavidt den anden Anvendelse, det andet Alternativ, Vortforpagtning, ikke finder Sted. En Lov, der indeholder en for Sognene saa farlig og skadelig Bestemmelse, burde efter min Mening aldrig kunne gaae igjennem her i Thinget, naar vi agte Frihed for Communerne, naar vi i det Hele agte Frihed og ikke ville have et Centraliseringsystem. Derfor kan jeg ikke stemme for denne Lov, som i det Hele, efter min Mening, er den uheldigst affattede af samtlige de private og offentlige Love, der endnu nogenstunde ere komne til at passere Thinget (En Stemme: Der er fremlagt ligesaa uheld-

digst affattede Love!). Ja, maaffee fremlagt, men der har aldrig foreligget til endelig Vedtagelse en saa modsigende og i sine Følger saa farlig Lov som denne, hvis den iøvrigt har Noget at bethyde, hvad man jo siger den ikke har.

Dam: Med Hensyn til dette Spørgsmaal om Skovplantning skal jeg ikke fordybe mig i lange Betragtninger, men kun tillade mig at gjøre den Bemærkning, at naar der ikke staaer noget Sted, hvormed Skov der skal plantes aarlig i Communen, troer jeg ikke, at det kan være nogen farlig Bestemmelse, som her findes. Med Hensyn til Lovforslaget, saaledes som det nu sidst er kommet til os fra det andet Thing, skal jeg udtale, at den stete Forandring forekommer mig at være en Forbedring, og jeg haaber derfor, at den ikke skal indeholde nogen Anstødssteen for, at dette Lovforslag nu maa blive endelig vedtaget af dette Thing. Dertil skal jeg anbefale det.

Indenrigsministeren: Ogsaa for mig staaer den i Landstinget vedtagne Endring som en Forbedring; jeg troer, at den samme Tanke derved er bleven udtrykt klarere, og jeg skal give den ærede Rigsdagsmand, som først havde Ordet i denne Sag (Klein), Ret i, at en saadan Redactionsforandring er bleven saameget mere nødvendig derved, at to Stykker bleve udstemte af det oprindelige Endringsforslag. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) dog maatte kunne finde nogen Beroligelse i § 2, saaledes som den nu er redigeret, da denne Paragraph udtrykkelig bestemmer, at Commissionen endelig afgjør samtlige Forhold vedkommende Sognets Udmarksjorder. Den Lovbestemmelse, hvis Anvendelse han i saa høi Grad frygter, nemlig Bestemmelsen om Skovplantning i § 3, vil altsaa ikke komme til Anvendelse i de Sogne, hvor Commissionen kommer til at gjøre sin Indflydelse gjældende, og jeg har allerede tidligere udtalt som min Anskuelse, at der sandsynligviis neppe vil savnes een eller flere Utilfredse, een eller flere Sagvoldere i hvert Sogn. Forøvrigt maa jeg endnu bede